

wõinud ette wõtta. — Eena ja Euisa, kes sest midagi ei teadnud, panid imeks, et koer iggakord hambid ärritas kui Niggulas liggi tuli. Näddal pärrast sedda tullid ühel päwal kolm tuggewad wõerast meest ja tahtsid waesid lapsi ning nende koera endale tallutajaks. Agga et nende teekond wägga pik olli sellepärrast jäiwad lapsed maha ja saatsid koera üksi wõerastele jahiks. Ohto otasid nemad koera taggasi, koer ei tulnud; õõ tükkis peale ja sundis wäffind lapsi maggama, agga nende sõbber Euupluup ei tulnud koddõ. Nemad otasid enam leffõõni ja kuulasid kas koer ei piddand ulse tagga kraapima ehk haukuma, kunni nad wiimaks murre ja wäffimuse pärrast maggama uinust. Teisel õmitul üllesärkades lootsid nemad et koer nende asseme kõrwas piddi puhkama; ka seegi lootus jäi tühjaks. Näüd ruttasid nemad senna paika, kus nemad igga õmitu koeraga teekäijade tullemist otasid, agga ka siin ei leitud koera, egga teadnud keddagi kes neil teel wasto tuli koerast sõnumid anda, kunni wiimaks Niggulas tuli ja neile rääkis, ludda need kolm wõerad koera warrastanud ja rikka Inglisele kalli inna eest ärra mlinud. Lapsed ehmatasid selle kurja sõnumi peale nõnda ärra et nad koddõ tõttasid, issa aua peale maha istusid ja seal nuttuga oma süddame koormat püüdsid fergitada. Siin plüdis teine õdde teise süddant fergitada, agga kust troosti wõtta kui südda abastust täis on.

Nelli pikka kurbliko päwa olli jubba pärrast koera ärrakaddumist möda läinud ja ilta jooksid laste silmawee-pissarad weel nende toitja järrel. Kui wies õõ möda jõudnud seal ärratas õmitul Eena rõemu elli norema õe uñest. „Euupluup!“ kiffendas Eena wabbisewa teelega, ja otsego olleks pikse-nool tedda putunud, teggi Euisa äkkitselt silmad lahti ja hüdis rõemuga: „Euupluup!“ ja kargas assemelt ülles. Euupluup laimas õppinud kombel laste asseme jalgesotsas maas, tõstis kutsmise peale oma pääd ja liputas sabba; agga tema suured lahked silmad ollid kitsaks prauks kokko paistetanud ja üsna wõeraks läinud. Paljo, offalt süggawad ja otsego noa terraga leigatud hawad, mis tarretand werrega kokko liimitud ollid, teggid koera näo wõeraks. Tema lael, pä ja niina ollid tursund; laela ümber jooksis üks werrine kriips, sest nahk olli kõige karwadega maha aetud; jallad näitasid nisama paistetand ja tükkalt werri-marrastil, mis wälja näitas et koer pikka teed olli käinud. Agga siin, armas luggeja, nääd siina läbe hallaõtaja ning armoeitlikku Samaria naiste lujjud, kes nuttes leige weega koera hawad puhastawad, klaasi tülla hawust wälja noppiwad, hawu õlliga wõidwad ja nartsude sisse mahiwad. Wõite sedda luggedes, waljo süddamega inimesed nõuks, ellajade wasto armoeitlikud olla, kedda Inimäi kui teid maa peale on loonud, ja kellele Tema kui teile rõemu ja wallutundmist süddamesse pannud! Ei